

Jaroslav Hanák je prezidentem Svazu průmyslu a dopravy České republiky od roku 2011.

doufám, že už se chýlíme ke zdárnému konci. Ačkoli jednání probíhala jak na horské dráze a v jednu chvíli to vypadalo i na naprostý krach, jsem moc rád, že společně se všemi sociálními partnery jsme tak dlouho přesvědčovali vládu a celou Poslaneckou sněmovnu o nutnosti přijmout smysluplný a funkční kurzarbeit, že nás snad konečně vyslyšeli. Velice doufám, že se blížíme finálnímu kompromisu. Znovu chci na všechny apelovat, že většina okolních států, viz zejména Německo, zvládá ekonomicky tuto krizi, ale i jiné, jako třeba tu po roce 2008 právě proto, že mají ve svých právních rádech ukotvený systém Kurzarbeit. Dokáže podržet fungující a prosperující firmy v případě krize, ať už ekonomické nebo při živelné pohromě, aby si udržely své zaměstnance a pomohly ekonomice daného státu.

Tvrdí se, že krize zpravidla obnaží skryté problémy. Pokud souhlasíte, jaké slabiny odhalila ve fungování českého státu a jeho ekonomiky tato pandemie?

JAROSLAV HANÁK

V roce 1991 spoluzaložil Asociaci dopravních, spedičních a servisních firem Čech, Moravy a Slezska, v jejímž čele stojí dodnes. Od roku 1991 je viceprezidentem pro osobní dopravu ve sdružení Česmad Bohemia. Od roku 2003 je prezidentem Svazu dopravy ČR, v témže roce byl zvolen viceprezidentem Svazu průmyslu a dopravy ČR. O osm let později se stal jeho prezidentem. Ve funkci byl potvrzen v letech 2015 a 2019.

Nemohu v tomto bodě neohodnotit, jak se s celou situací poprala vláda. Kdybych měl reakci státu hodnotit před rokem, asi bych byl shovívavější. Ta situace loni na jaře byla naprosto nečekaná, a bylo to něco, s čím jsme se zatím nikdo nesetkal. Letos už je situace jiná. S pandemií žijeme už rok a naše vláda se skoro z ničeho nepoučila. Stále

nemá jasný plán a dělá unáhlená rozhodnutí na poslední chvíli. Nejen podnikatelé, ale ani lidé neví, co bude platit zítra a zda to pozítří už nebude jinak. Opatření často nebyla široce diskutována, vláda je na poslední chvíli měnila, což přineslo jen chaos a nedůvěru.

Další slabinu odhaluje například i příprava Národního plánu obnovy. Jednotlivé resorty spolu nedokážou komunikovat. Přitom máme jedinečnou příležitost v následujících letech využít pro náš budoucí růst skoro rekordní výši evropských prostředků, a stát nad nimi nedokáže přemýšlet jako nad celkem. Každý resort si hraje na svém písečku.

Tragicky dopadla celá krize na školy a studenty. České školství nebylo na takovou situaci připravené a bohužel si troufnu říct, že se situace za celý rok o mnoho nezlepšila. Nejvíce se obávám nedostatku praktických zkušeností a dovedností žáků odborných škol, proto taky jako zaměstnavatelé voláme, aby se mohli co nejrychleji vrátit na praxe, jakmile to situace dovolí.

A naopak, je vidět nějaké přínosy?

Musím pochválit naše zdravotníctví a poděkovat všem zdravotníkům. Máme ohromné kapacity, některé státy západní Evropy nám mohou závidět. Jako dobrý počin hodnotím i program Antivirus. Pomohl mnoha firmám udržet klíčové zaměstnance. Potvrdilo se, že firmy, které v posledních letech investovaly do digitální transformace, se s krizí lépe vypořádávají a řada z nich pokračuje v pozitivních výsledcích. Právě ponaučení z využití digitalizace bychom si měli vzít napříč oblastmi, od podnikání po školství. Stejně tak se nezastavují výzvy v oblastech jako dekarbonizace či cirkulární ekonomika.

Máte nějakou předpověď, recept, jak by se situace mohla dále vyvíjet?

Za nejdůležitější pokládám očkování, které je cestou z této krize. Vláda musí udělat maximum, abychom proočkovali populaci co nejdříve. Firmy jsou připraveny s tímto pomoci a některé už se připravují na registraci vlastních očkovačích center. Zatím ale musíme počítat s tím, že tu s námi každodenní boj s koronavirem bude ještě minimálně do poloviny roku. Některé změny ale nepočkájí. Abychom udrželi krok s konkurencí, musíme se zaměřit na strukturální změny ve vzdělávacím systému včetně přeškolení a doškolení zaměstnanců, na rychlejší digitální transformaci, podporu inovací či snižování administrativní zátěže. V evropském prostoru budeme usilovat především o to, aby průmyslová strategie EU vyvažovala nároky spojené s plněním klimatických cílů a nepodkopávala konkurenceschopnost průmyslu nejen v České republice, ale – v našem zájmu – i v celé Evropě. ■